

ham taalmodigt trods hans idelige Standsninger og hørte paa ham med et opmærksomt, noget forskende Udtryk, naar han talte. Selv forholdt hun sig stadig tavs, . . . indtil Emanuel pludselig forandrede Tone og faldt hen i lidt melankolske Betragtninger ved at anstille en Sammenligning mellem sine egne Markers temmelig tarvelige Afgrøde og den Frugtbarhed, han her overalt saa omkring sig.

„Din Moder har vist Ret,“ sagde han. „Vi maa virkelig tage os sammen nu.“

„Aa, saa meget slemt er det da heller ikke,“ sagde Hansine i en opmuntrende Tone, der lød underlig fremmed i hendes Mund og heller ikke gjorde noget ganske utvungent Indtryk. „Rugen er jo næsten god, synes jeg; og du har nu ogsaa haft saa meget andet at tage Vare paa i de sidste Aar, Emanuel . . . baade med Politiken og andre Dele. Jeg tænker nu, at vi allesammen ligesom falder lidt mere til Ro herefterdags. Og det var kanske heller ingen Skade til.“

Som saa ofte overhørte han den sidste Halvdel af, hvad hun sagde, og fortsatte i sin egen Tankegang:

„Maaske det vilde være godt, om jeg foretog en Forandring i Driften til næste Aar.“

Men lidt efter gik han atter tavst fordybet i sig selv og saa mod Jorden.

Efter en Tid at have gaaet mellem to Mure af mandshøje Rugstraa, hvorover gule og brogede Sommerfugle boltrede sig i Solskinnet som flyvende Stedmodersblomster, naaede de nu Foden af Bakken, hvorfra en Sti førte over et Engdrag ind til Skibberup. Her standsede Hansine og sagde;

„Jeg vil gaa lidt ind og se til de gamle. Gaar du ikke med? Jeg tror, de venter os.“

„Nej, ikke nu! Ikke nu! . . . Jeg har en Sag at gennemtænke . . . Men hils de kære gamle fra mig, og sig dem, at jeg kigger nok ind til dem en Gang i Ugens Løb. — — Og hør!“ raabte han efter hende,